

Schiøler: Jeg skal have den Ære overfor dette høje Ting at fremdrage en Sag, som paakalder den højtærede Finansministers og Rigsdagens Velvillie. Det er Spørgsmaalet om vore gamle Pensionisters eller lad mig hellere straks sige vore ældste Pensionisters Pensionsforhold. Maaske vil det vække nogen Undren at høre dette Spørgsmaal fremdraget paa ny. Vi har jo saa sent som i sidste Rigsdags-samling behandlet og vedtaget en Lov, som vel nok egentlig tilsigtede at hidføre en endelig Ordning af disse Forhold, nemlig Loven af 1. Maj 1923, som traadte i Kraft den 1. Juli i Aar, og for saa vidt skulde det jo være upaakrævet at vende tilbage til denne Sag. Det erkendes fra alle Sider, at der allerede er vist stor Imødekommenhed fra Bevillingsmagts Side overfor Statens gamle Tjenestemænd, der endnu under den herskende Dyr-tid var bragt i virkelig trange Kaar, og der raader ogsaa indenfor Pensionister-nes Rækker stor Taknemmelighed for alt det, som allerede er gjort for at forbedre deres Kaar. Jeg skal saaledes kort minde om, at der i de sidste Aar under Verdenskrigen, da Dyrtiden begyndte at tage Fart, blev bevilget Pensionisterne saavel som Tjenestemændene et ekstraordinært Tillæg, et Dyrtidstillæg, og senest ved Lovene af 22. December 1920 og 1. Maj 1923 har Staten ydet procentvise Tillæg til Grundpensionerne. Staten har derigennem tilkendegivet, at den for sit Vedkommende ikke vil se paa Pensionsspørgsmaalet som et blot og bart Retsforhold, et Kontraktforhold, der køligt afgør Spørgsmaalet saaledes: efter saa og saa mange Tjenestear paa den og den Lønning er Pensionen saa og saa stor, og dermed har Staten saa affundet sig med de afgaaede Tjenestemænd. Staten, Bevillingsmagten har tværtimod erkendt, at der paa dette Omraade var Anledning til at træde hjælpende til og har ogsaa ud fra saadanne humane Betragtninger taget Spørgsmaalet op og vist sin Villighed til at sørge for, at de gamle, veltjente Tjenestemænd dog fik Midler til en nøjsom Tilværelse paa deres gamle Dage. Nu skete der imidlertid det, at det af den højtærede Stats- og Finansminister i December Maaned i Fjor forelagte Lovforslag forlod Rigsdagen i en paa et enkelt Punkt meget forringet Skikkelse, idet nemlig den foreslaaede Bestemmelse om, at Konjunkturtillægget skulde blive staaende som et permanent Tillæg, et personligt Tillæg, faldt bort, saaledes at Pensionisterne nu deler Kaar med Tje-

nestemændene i Henseende til den gradvise Nedsættelse af Konjunkturtillægget. Imidlertid blev der paa et andet Punkt hidført en Forbedring, idet der blev til-lagt Grundpensionerne et yderligere Tillæg af 10 pCt., og virkelig betyder dette en Forbedring i Øjeblikket, men desværre maa det siges, at den af Pensionisterne haabede og ventede rationelle Ordning af deres Forhold blev ikke hidført ved dette procentvise Tillæg eller i det hele taget ved Loven af 1. Maj.

Hvis man deler de gamle Pensionister i to Hovedgrupper, nemlig dem, der er pensioneret efter Lønningslovene i Tidsrummet mellem 1908 og 1919, og dem, der er pensioneret efter Lønningslove før 1908 — dem, som jeg vil kalde for de ældste Pensionister —, vil man se, at nogle Klas-ser Pensionister i den førstnævnte Hoved-gruppe med disse 30 pCt. Tillæg har næsten opnaaet Ligestilling med Pensionisterne efter Tjenestemandsløven af 12. Septem-ber 1919, men jeg maa tilføje: ogsaa kun nogle Klasser; der er endnu nogle Pen-sionistklasser indenfor denne Hovedgruppe, der mangler ikke lidt — fra 500—600 Kr. om Aaret — i at have opnaaet Ligestil-ling. Men ser vi saa paa den anden Hoved-gruppe af de ældste Pensionister, der har tjent paa den mindste Løn i mange Aar, og hvis Pensioner derfor ogsaa er mindst, viser det sig, at de bevilgede Tillæg ikke har formaaet at bringe deres Kaar saa meget opad, at de paa langt nær har opnaaet en delvis Ligestilling, men deres Kaar maa endnu siges at være meget kum-merlige. Det gælder for denne Gruppe af Pensionister, at de næsten alle sammen er højt oppe i Aarene, saa vidt jeg kan skønne, ligger deres Alder paa det nær-meste imellem 75 og 90 Aar, og som Følge deraf er de afskaaret fra at fortjene noget, men Priserne paa Livsfornødenheder er jo de samme for dem som for alle os andre. Antallet af Pensionister i denne Gruppe er ikke stort, saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, ligger det mellem 10—15 pCt. af hele Pensionistmassen, om jeg maa bruge det Udtryk, det er altsaa ikke Forhold, som kan tænkes at faa stor finansiel Rækkevidde. Spørgsmaalet bliver da, om der ikke kunde findes Veje til at forbedre navnlig disse gamle Menneskers Kaar paa deres sidste Dage, det drejer sig om gamle Tjenestemænd, der har tjent Staten i mange Aar, for manges Vedkommende 40 Aar og derover og paa en meget beskedne Lønning. Det er navnlig til Gunst for dem, jeg gerne vil paakalde den højtærede